

Woonproblemen

Wellicht de belangrijkste voorwaarde om problemen rond huisvesting op te lossen is de wens van de cliënt om over woonruimte te beschikken. Eenheid tussen cliënt en leefomgeving, opgevat als de mate waarin behoeften, mogelijkheden en wensen van de cliënt overeenkomen met middelen, eisen en mogelijkheden van de leefsituatie in de samenleving, kan een beslissende factor zijn in het succes van de cliënt om zijn huisvesting te behouden (Coulton et al., 1984). Voor cliënten die tevreden zijn met hun woonruimte is de kans veel beter dat zij noodzakelijk stappen zetten die nodig zijn om hun leefsituatie te laten slagen.

De CTI-werker en de cliënt moeten proberen potentiële huisvestingscrises te voorzien, manieren vaststellen om ze te vermijden en strategieën en hulpbronnen vaststellen voor het geval ze toch optreden. Als de huisvesting wordt bedreigd, zal in de meeste gevallen hulp moeten worden ingeroepen om te bemiddelen naar de huisbaas. Om die reden moet de CTI-werker, helpen met het vinden van passende hulpbronnen op wie de cliënt een beroep kan doen wanneer de nood aan de man is. Een plan om met huisvestingscrises om te gaan moet zowel tijdens als na de interventieperiode gebruikt kunnen worden.

Een voorbeeld kan zijn dat een cliënt de televisie uit de gemeenschappelijke woonkamer heeft gestolen om te verkopen om aan geld voor drugs te komen. Als de cliënt toegeeft wat hij heeft gedaan en zich bereid toont de schade te herstellen, kunnen de cliënt, de CTI-werker en de huisbaas wellicht tot de overeenkomst komen dat de cliënt het geld voor een nieuwe televisie zal terugbetalen. Een ander voorbeeld is een cliënt die bij zijn familie woont en die zich bizar gedraagt en al enkele weken niet heeft gedoucht. In dit geval kan de CTI-casemanager een bijeenkomst met de betrokkenen organiseren om afspraken te bekrachtigen over wat de cliënt moet doen om bij zijn familie te kunnen blijven wonen; zij kunnen wellicht afspreken dat de cliënt in de komende maand zijn medicatie inneemt in het bijzijn van een ander en minimaal één keer per week zal douchen. Anderen kunnen hierbij ook een belangrijke rol spelen, zoals bijvoorbeeld een behandelaar in de psychiatrie.